

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑๗ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

เราสอนเรื่องกรรมฐานเรื่องภาวนาล้วน ๆ

ดูพระกรรมฐานเรานี้ค่อยๆ กุดตัวเข้ามาๆ ที่อื่นเราไม่ค่อยดูละ กรรมฐานมัน ไกลชิดติดพันกับเรา เราได้ดูอยู่ตลอดเวลา ดูกรรมฐานรู้สึกว่าจะกุดตัวเข้ามา ๆ จึงนำ วิตกมาก เพราะฉะนั้นถึงได้พูดออกมาในสองวันนี้พูดถึงเรื่องพระกรรมฐาน คือไม่เห็น มีอย่างอื่น เอาวัดเราเป็นต้นเหตุนี้เลย วัดป่าบ้านตาดนี้ตั้งแต่สร้างวัดมา และตั้งแต่เรา เองก่อนที่มาอยู่วัดป่าบ้านตาดเราก็ไม่เคยสนใจกับการก่อสร้างอะไรทั้งนั้น นอกจาก การภาวนาอย่างเดียว

ไม่ว่าจะไปอยู่ที่ไหนมีแต่การภาวนาทำเดี่ยวเท่านั้นเรื่อยมา จนกระทั่งได้เป็นครู เป็นอาจารย์สอนหมู่เพื่อน มาตั้งวัดป่าบ้านตาดก็สร้างเฉพาะที่จำเป็นที่อยู่ กุฎีก็เป็นร้าน เล็ก ๆ มาจนกระทั่งทุกวันนี้ กุฎีเป็นร้านเล็ก ๆ นะ มาทำโก้ ๆ ไว้สองสามหลังนี้ อวดแขก ไว้สองสามหลัง นอกนั้นก็แค่กระต๊อบ เรื่อยมาจนกระทั่งทุกวันนี้

แล้วพระที่มาอยู่กับเรานี้เองล่ะ ๙ ปี ๑๐ ปี ๑๐ กว่าปีก็มี มาศึกษาอบรมเราก็ สอนเต็มเม็ดเต็มหน่วย สอนเรื่อยมาตั้งแต่เริ่มแรกหมู่เพื่อนมาเกี่ยวข้อง สอนเรื่อง กรรมฐานเรื่องภาวนาล้วน ๆ ตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าโดยตรงเลยเฉยเฉยไม่มีคำว่า อ้อม เอาคัมภีร์มาสอนเลย แล้วเอาแบบฉบับของครูบาอาจารย์ซึ่งนำมาจากคัมภีร์มา สอนอีกเหมือนกันเรื่อยมา ที่นี้พอมาอยู่นานเข้าพระเณรก็มีมากเข้า ๆ แดกกระจายกัน ออกไปตามที่ต่าง ๆ วัดนั้นวัดนี้ก็กลายเป็นหลายวัดขึ้นมา แดกแขนงออกจากวัดป่าบ้าน ตาดนี้ เลยกลายเป็นผีกันไปหมดเลย จะให้ว่ายังไงไม่ว่าเป็นผีนะ

ผีการก่อสร้าง ไม่ใช่ทางของพระพุทธเจ้าที่ฆ่ากิเลสนี้ละ นี่เป็นทางของโลกเขา ทางเขาสั่งสมกิเลส หมุนเวียนไปตามโลกวัฏจักรต่างหาก ไม่ใช่เป็นธรรมจักรที่เป็นทาง ของศาสดาองค์เอกพาดำเนินมา ไม่มี นี่ละมันทับมันถมขนาดนี้ละ เห็นด้วยตากันชัด ๆ อย่างนี้ละ คัมภีร์มีอยู่อย่างนี้ แต่คัมภีร์ก็เลสมันไม่ได้ฟังเสียง มันเหยียบย่ำทำลาย

ไปดูศิษษาวัดป่าบ้านตาด ถ้าว่าเราหาเรื่องแกล้งพูดใส่หมู่ใส่เพื่อนที่เราสอนมา เต็มเม็ดเต็มหน่วย วัดไหนดูมีแต่กุฎีหฺร ๆ หรา ๆ ศาลาหลังใหญ่โตเท่าภูเขา ๆ ทำแข่งขัน กันด้วยวัตถุ ซึ่งเป็นเรื่องของโลกล้วน ๆ ไม่ใช่เรื่องของธรรม มันก็ทำได้อย่างหน้าตาเฉย

อย่างนี้จะว่ายังไง แล้วจะให้เราสอนไปยังไงสอนหมู่สอนเพื่อน ผลมันเป็นอย่างนี้ เห็นกันชัดๆ อย่างนี้ละ ไม่ประกาศไม่ประจานหน้าหมู่เพื่อน เอาตามความจริง ความจริงมีมาก่อนแล้วเรานำมาพูดทีหลังนี่

ถึงอ่อนใจนะที่จะสอนหมู่สอนเพื่อนสอนโลกสงสาร คลื่นของกิเลสมันพิลึกพิลั่นจริง ๆ มองหาไม่เห็นเลย มันมีหมด มีแต่คลื่นของกิเลส ธรรมไม่มี แม้แต่เป็นวงกรรมฐานซึ่งเป็นเรื่องของผู้บำเพ็ญธรรมล้วน ๆ ก็กลายเป็นกิเลสไปตาม ๆ กันหมดจะทำยังไง ดูที่ไหนมีแต่การก่อการร้ายยุ่ง ไม่เห็นทางจงกรมไม่มองทางจงกรมไม่มองที่สมาธิภาวนา ซึ่งเป็นทางเดินอย่างเอกของพระพุทธเจ้าและของศาสนาด้วยนะ

ศาสนาพุทธเราไม่นิยมในการก่อการร้าย สร้างหัวใจเป็นสำคัญ ท่านสอนลงที่หัวใจ สร้างลงที่หัวใจ แก่ที่หัวใจนี้ แก่นี่แล้วกาย วาจา ความประพฤติ หน้าที่การงาน มันหากเป็นไปตาม ๆ กันหมดถ้าใจดีเสียอย่างเดียว ท่านสอนลงในจุดนี้ต่างหาก

นี่เรามาเห็นวัดป่าบ้านตาดนี้เป็นตัวอย่างอันสำคัญ ตัวอย่างแล้ว ได้ลูกศิษย์ลูกหามามีแต่แล้ว ๆ ไปตาม ๆ กันหมด ไปอยู่ที่ไหนได้ทราบข่าว เราไม่ได้ไปดูก็ทราบข่าวและเป็นความแน่นอนด้วย เดี่ยวสร้างนั้นเดี่ยวสร้างนี้ยุ่ง ไม่สนใจกับภาวนา คือมันเข้าภาวนาไม่ได้พูดตรง ๆ อย่างนี้เลย อันนี้กรรมของฟืนของไฟของกิเลสตัณหาที่ธรรมะจะเข้าไปแตะไม่ได้มันตีที่เดียวตกห้าทวีป เพราะฉะนั้นจึงไม่กล้าเข้าไปภาวนา ไปนึกพุทธโธ ธัมโม สังโฆ ทำใจให้สงบได้เลย เพราะกิเลสมันตีเอา ๆ มันเข้าไม่ได้ก็ต้องไปหาเกาที่นั่นเกาที่นี่แข่งหมาขี้เรื้อนชิ แล้วสร้างนั้นสร้างนี้ จากนั้นก็กวนญาติกวนโยมกวนบ้านกวนเมืองไป

พระไปที่ไหนกวนบ้านกวนเมืองไปหมดซึ่งผิดกับหลักศาสนามัวร์เปอร์เซ็นต์เลยเดินสวนทางกัน ศาสนาไม่ได้เป็นอย่างนั้น ท่านไปไหนสงบเสียบ มีแต่การชำระจิตใจเท่านั้น นี่เรื่องศาสนาแท้ ฟังให้ตื่นนะเอามาพูดนี้ ไม่ได้เอาป่า ๆ ถิ่น ๆ มาพูดนะ นี่เรื่องของศาสนาแท้ แต่เดี๋ยวนี้เป็นยังไงดูซิ โบสถ์นี่ก็แหม หูหราฟูฟ่า ไม่ทราบว่าจะสร้างหาอะไร สร้างเสร็จแล้วเสีย ๑๐ ตัวไปอยู่ข้างโบสถ์ก็ไม่เห็น เพราะมันรกรุงรังไม่มีใครทำความสะอาด หากสร้างขึ้นมาหรรุ ๆ หรา ๆ ฟู ๆ ฟ่า ๆ ชุ่มประตุวัดนี้ก็ โอ้โฮ ไปหาดูเอา วัดไหนก็ดูได้หมด ถ้าไม่มีก็ไม่มีเฉพาะวัดป่าบ้านตาดมันวาสนาน้อย มันอาภัพวาสนาไม่มีชุ่มประตุกับเขา

มีแต่วัดอุ้มแต่กิเลสทั้งนั้นไม่มีธรรมจะให้ว่ายังไง นี่ปฏิบัติธรรมมาถึงเอามาพูดละซิ การปฏิบัติธรรมไม่ได้เป็นอย่างนั้น สลัดออกหมดเลยเรื่องทีกล่าวเหล่านี้เข้ามายุ่ง

ไม่ได้เลย มีแต่เรื่องกิเลสกับธรรมพัดกันอยู่ในหัวใจนี้ดังที่เคยพูดให้ฟังแล้ว เอาของเล่นมาพูดเทรอสอนโลกสอนสงสาร สอนด้วยความจริงใจเช่นเดียวกับเราปฏิบัติต่อเราด้วยความจริงใจนั่นเองจะผิดอะไรไป สอนโลกไม่ได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยเหมือนสอนเราแหละ สอนเรานี้เอาจริงเอาจัง พอตาย-ตายไม่ถึงขนาดไม่ได้กับกิเลส มีตั้งแต่ฆ่ากิเลส พัดกิเลสทั้งวันทั้งคืน ตื่นขึ้นมาเอากันแล้วจนกระทั่งหลับอย่างนี้เป็นประจำ นี่ได้พูดหลายครั้งแล้วนะไม่ได้พูดเล่น ๆ อย่างนี้ละท่านฆ่ากิเลสท่านทำอย่างนั้น พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านทำอย่างนั้น พระสาวกท่านดำเนินมาอย่างนั้น

องค์ไหนจะออกจากสกุลใดพระราชามหากษัตริย์มีเยอะ ที่มาบวชในสำนักพระพุทธเจ้าแล้วเสด็จเข้าไปในป่าหยาเจียบ กิริยามารยาทอหยาตัยใจคอนิสัยต่าง ๆ ของฆราวาสที่เคยเป็นมานั้นสลัดทั้งหมด เหลือแต่นิสัยของพระล้วน ๆ ปฏิบัติ มีอะไรกินไปอยู่ได้อยู่ไป มีอะไรกินไปพอได้ชำระกิเลสวันหนึ่ง ๆ กิเลสนี้เป็นของสำคัญ เอาหนักเอาหนาตรงนี้ เรื่องอาหารปัจจัยมีไม่มีไม่สนใจ พระกรรมฐานผู้ฆ่ากิเลสจริง ๆ แล้วเป็นอย่างนั้น ไม่สนใจกับปัจจัย ๔ อาหารการบิณฑบาต จีวร ที่อยู่อาศัย พักผ่อนแล้วพอ ชำระแต่กิเลสทั้งนั้น พัดกันอยู่กันนั้น ทุกข์ยากลำบากเท่าไรยังบั้นเข้าไปกรรมฐาน ไม่ใช่ไปหาที่ทรูทรูฟูฟ่านะ

ลำบากลำบากที่สุดทุกข์ที่สุดในเรื่องฆ่ากิเลส นี่ก็ได้พูดให้บรรดาลูกศิษย์ลูกหาฟังเอามาอวดกันหาอะไร พูดตัวอย่างของพระพุทธเจ้าที่พาดำเนินมาและครูบาอาจารย์พาดำเนินมา แม้ที่สุดเจ้าของดำเนินมาก็เป็นอย่างนี้ ไม่เคยยุ่งกับงานอะไรทั้งนั้น คิดดูซินะ ตั้งแต่วันออกปฏิบัติไม่ยุ่งจริงๆ ไม่เอาอะไรทั้งนั้นเลย นิมนต์ก็ไม่เอาไม่รับ เข้าไปอยู่ในป่าในเขาไม่รับนิมนต์ใคร ใครจะไปนิมนต์อยู่ในป่าในเขา มีแต่พัดกับกิเลสอยู่อย่างนั้น วันไหนพออยู่ได้ไม่กิน มันจะตายจริงๆ ก็ค่อยด้อมๆ ไปบิณฑบาตมากินเสียวันหนึ่งได้มาข้าวเปล่าๆ พอใจแล้ว เพราะพอใจกับฆ่ากิเลสต่างหากนี่ อันนี้เป็นเครื่องเสียเวลาเท่านั้น เราไม่ได้มาเป็นอารมณ์กับมัน เพราะฉะนั้นจึงต้องไปหาอยู่ในที่เช่นนั้น

ไม่ใช่เขาไม่นับถือเขาไม่ไห้ะ เราไปหาที่เขาจน ๆ เขาไปหากินใส่ปากใส่ท้องเขาแทบเป็นแทบตาย เราก็กินอหยาตัยเขา อย่างละสามสี่หลังคาเรือน เอาเท่านั้นละ ๖ วัน ๗ วันก็วันจะตายจริง ๆ ด้อม ๆ มาบิณฑบาตกับเขา ได้ข้าวปั้นหนึ่งมาเท่านั้นพอแล้วกินพออยู่ได้เท่านั้นอยู่ ๆ แต่กับกิเลสนี้ไม่ถอยกัน เอากันอยู่อย่างนั้น นี่ละตั้งแต่วันก้าวขึ้นเวที คือออกจากการศึกษาเล่าเรียนก็เข้ากรรมฐานก้าวขึ้นสู่เวที เรียกว่าก้าวขึ้นสู่เวที พัดกันตั้งแต่บัดนั้น จนกระทั่ง พ.ศ. ๒๔๙๓ หลวงปู่มั่นเรามาณภาพลงทางชั้นธแล้วเราก็งยังไม่ลงเวทีนะ หมู่เพื่อนนั้นรุมเลยเพราะไม่มีที่เกาะ

แต่ก่อนเราก็ไม่ได้สนใจว่าหมูเพื่อนจะมาสวมใจกับเราอะไรหรือไม่ เราสนใจแต่ฆ่ากิเลสของเราเท่านั้น แล้วพ่อแม่ครูจารย์มั่นท่านก็ส่งเสริมเสียด้วยนะ ส่งเสริมนิสัยอันนี้ ว่านิสัยบ้าก็ไม่ผิดเรานะ ว่าอะไรเป็นอันนั้นไม่ได้เป็นอย่างอื่นนะ ว่าอยู่อยู่ ว่าไปไป ว่าทำทำ ว่าเป็นเป็น ว่าตายตาย ไม่มีอะไรมาขัดมาแย้งได้เลย เป็นนิสัยจริงจังมากอยู่มาแต่ไหนแต่ไร ทีนี้เวลาจะลาไปเที่ยว หือ จะไปทางไหนละ (ท่านถาม)คิดว่าจะไปทางนั้น ๆ แล้วไปก๊องค์(ท่านถาม) ไปองค์เดียว เออ ให้ท่านมหาไปองค์เดียวนะ ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ นั่นท่านประกาศลั่นไว้แล้ว ใครจะไปยุ่ง ร่มโพธิ์ร่มไทรอยู่นั้นทั้งต้นใหญ่ ๆ แล้ว ใครจะไปยุ่งกับหนูตัวหนึ่งอย่างนี้ เราก็มองใจกับใคร ท่านเปิดโอกาสให้เต็มที่เลย ให้ไปองค์เดียวท่านมหา ไม่เคยว่าให้ใครไปด้วยแหละ อย่าไปยุ่งท่านนะ

ไปบางที่ท่านพูดหยอกเล่นบ้างก็มี เอาให้ตึ้นนะ เอาเลยนะ(ท่านว่าอย่างนั้นนะ) เราก็มองในใจ นึกอยู่ในใจ เอาเลยนะ (ท่านว่านั้น) เพราะท่านรู้นิสัยนี้แล้ว บอกว่าเอาเลยนะ(ท่านว่า) ปล่อยไปแล้วที่นี้ ไปก็ขึ้นเวทีเลย กลับลงมา โห บางที่ท่านจรร้องนะ ท่านร้องโก้ก็เดียวนะ ลงมาจากภูเขามาหาท่าน มีแต่หนังห่อกระดูกลงมา คนหนุ่ม ๆ อยู่ที่นี่นะ อายุประมาณ ๓๐ ย่านนี้แหละ ๓๐-๓๐ กว่า กำลังหนุ่มน้อย ไม่กินข้าวนี้ว่าไง พอลงมานี้เป็นหนังห่อกระดูกลงมา ตัวเหลืองเป็นทาสมันเลยนะ คงดีชานท่า มันเหลืองกำลังมัน มันเอากันเต็มที่เหลืองกำลัง คงดีชาน เหลืองหมดทั้งตัว

เดินโซซัดโซเซลงมาเข้ามากราบท่าน ท่านมองเห็น เหนอ ทำไมเป็นอย่างนี้ละ (ท่านว่านั้น) เราไม่ลืม เราก็คอยฟังท่านจะออกแง่ไหนอีกท่านว่าอย่างนั้นแล้ว เหนอ ทำไมเป็นอย่างนี้ละ(ท่านว่า) เราก็นิ่ง สักเดี๋ยวขึ้นมาอีกท่านกลัวเราจะอ่อนเปียกไป ท่านพลิกใหม่ มันต้องอย่างนี้จึงเรียกว่านักรบ (ท่านว่านั้น) ท่านบอกอย่างนี้จึงเรียกว่านักรบ ((ท่านว่านั้น) เราไม่ลืม นี่เราก็มปฏิบัติมาอย่างนี้ ทำยังไง เรื่องการเรื่องงานเหล่านี้อะไรมายุ่งไม่ได้เลย ไม่ให้ยุ่ง มีแต่ฆ่ากิเลสทำเดียว ๆ

ทุกข์แสนสาหัสในการฆ่ากิเลส ไม่มีอะไรทุกข์ในชีวิตของเรา มีทุกข์เพราะฆ่ากิเลสเท่านั้น งานการใด ๆ เราเคยทำกับโลกสงสารเขามา หนักเรายอมรับว่าหนัก จะเป็นจะตายก็ยอมรับ แต่ไม่เคยสละชีวิตกับมันในงานเหล่านั้นนะ แต่งานฆ่ากิเลสนี้เอาจริง สละชีวิตเลย สละ ๆ เลย ถึงคราวเป็นเป็น ถึงคราวตายตาย เป็นไม่ถอย

พอพ่อแม่ครูจารย์มั่นมรณภาพท่านนั้นหมูเพื่อนก็เกาะพริบ ไปไหนอยู่ไม่ได้นะ ขโมยหนีไม่ว่ากลางวันกลางคืนเราเบียดกับหมูกับเพื่อน เราอยู่เราองค์เดียวลำพังเราสบายดี กลางค้ำกลางคืนหมูเพื่อนอยู่เงียบ ๆ เราขโมยหนีกลางวัน หนีไปป่าโน้นเขาถูก

นี้ ไม่นานละ ๑๔ - ๑๕ วันเดี่ยวองค์นั้นโผล่ไป เดี่ยวองค์นี้โผล่ไป ครั้นไปอยู่นานเข้ามี
 มากเข้า ๆ ขโมยหนีอีก ขโมยหนีอยู่เรื่อย ๆ สุดท้ายจนหนีไม่ได้วางั้นเถอะ มันมากต่อ
 มากเหมือนตาสับปะรด พระณรรูตาม ก็เลยได้เกาะกันพระรุพระรังมาจนกระทั่งถึง
 บัดนี้

ก็ไม่เคยได้สั่งสอนในการก่อการสร้างนะ มีแต่สอนเรื่องจิตตภาวนาล้วน ๆ
 เรื่อยมาจนมาปานนี้ แล้วมันเป็นไปได้ยังไงพิจารณาซิ นีลัทธินี้ กิเลสมันเข้าตีตลาดมัน
 แทรกมันแข่งอยู่ตลอดเวลาเพลอไม่ได้ นีองค์ไหนออกจากวัดนี้ไปแล้วสร้างนั้นแล้ว
 สร้างนี้ ยุ่งนั่นยุ่งนี้ ติดต่อกับญาติกับโยม แล้วเครื่องจักรเครื่องยนต์เข้ามาซิ นั่นมีแล้ว
 นะ เดี่ยวรถยนต์เดี่ยวยวรถไฟเข้ามานะ ติดต่อกับเขามาทำงานการก่อสร้างวัดสร้างวาให้
 หรุ ๆ หรา ๆ เป็นเรื่องของกิเลสล้วน ๆ ร้อยเปอร์เซ็นต์ไม่ใช่เรื่องของธรรม

เรื่องของธรรมไม่เป็นอย่างนั้น รุกขมูลเสนาสน์ นิสฺสหาย ปพฺพชฺชา ตตฺถ เต
 ยาวซีว อุตฺสหาโห กรณียโธ บรรพชาอุปสมบทแล้วให้ท่านทั้งหลายเข้าไปอยู่ตามรุกขมูล
 ร่มไม้ ในป่าในเขา ตามถ้ำเงื่อมผา หรือป่าช้าป่ารกชัฏ แล้วจงทำความอุตสาห์พยายาม
 อยู่อย่างนั้นตลอดชีวิตเถิด นี่เป็นอนุศาสน์ที่ทรงสอนพระทุกองค์ไม่มีเว้นองค์เดียว ที่
 ไม่ได้รับโอวาทข้อนี้ไม่มี นี่ละที่อยู่พระพุทธรเจ้าสอนอย่างนี้ หรุหราโหมฟิงซี นี่ท่านสอน
 ท่านเองท่านก็อยู่อย่างนั้น พระสาวกทั้งหลายอยู่อย่างนั้น สอนอย่างนั้นเรื่อยมา

จากนั้นก็มอบงานให้ สถานที่อยู่นี้เหมาะสมแล้วที่บอกนี้ ตามรุกขมูลร่มไม้ในป่า
 ในเขา เป็นที่เหมาะสมแล้วสถานที่ทำงาน และมอบงานให้ เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ
 ผมฺม ขน เล็บ ฟัน หนัง นี่ละเป็นภูเขอันหนาแน่น ปิดตาโลกทั้งสามให้ตามืดตามัวเป็น
 บำกัณอยู่ทั่วโลกทั่วดินแดน ก็คือ ผมฺม ขน เล็บ ฟัน หนัง เท่านั้น ภูเขาทั้งลูกไม่ได้มาปิด
 นะ ท่านจึงบอกให้ทำลายภูเขาลูกนี้

ดูให้ตีพิจารณาให้ชัดแล้วปล่อยวางลงตามสภาพของมัน ถอนอุปาทานความยึด
 มั่นถือมั่น ซึ่งหนักยิ่งกว่าภูเขาทั้งลูกนี้ออกจากหัวใจ ตัดผิงเลย ไม่ต้องถามหาเรื่อง
 อรหัตบุคคผลหลุดพ้นจากทุกขไม่ต้องถามหา ฟังหลาย ๕ อย่างนี้เสร็จแล้วเป็นไปได้
 สบายเลย ไม่ต้องถามหาวิพพาน นี่อันนี้ละพันเอาไว้ ท่านมอบงานนี้ให้ ให้เข้าไปในป่า

แต่งานนี้เวลานี้ใครสนใจ มีแต่ตบแต่แต่ง โห เป็นบ้ำกัณไปเลย แม้ที่สุดกระทั่ง
 เล็บตบแต่ง หมามันไม่เห็นตบแต่งเล็บคนตบแต่ง คนสู้เล็บหมาไม่ได้นะ เล็บหมาตีกว่า
 หมาไม่ต้องตบแต่ง คนนี้ตบแต่งแทบเป็นแทบตาย ทาเหลืองทาแดงปากทาลิปสติ
 สแต่ก็อะไร ทาแดงโร่ โอ้ย ตบแต่งกัน ทุกสิ่งทุกอย่างตบแต่งให้กิเลส ดูแล้วสลดสังเวช

จะตายไป

นี่พูดเสียบ้างวันนี้สอนมานานแล้วไม่ได้พูด เหมือนไม่เห็น เห็นมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้วสิ่งเหล่านี้ ได้ยินมาแต่ไหนแต่ไร ผ่านสายหูสายตามาสักเท่าไรแล้วไม่เคยพูดไม่เคยอะไร เหมือนไม่รู้ไม่ชี้ วันนี้เปิดออกเสียบ้าง เป็นยังงั้นเป็นความจริงหรือเป็นความปลอม หรือหาเรื่องมาอุตราหรือพูด

อะไรปิดตาทุกวันนี้ปิดตาโลก ถ้าไม่ใช่ผม คน เล็บ ฟัน หนิง จะเป็นอะไรปิด เห็นอันนี้จะปิดหูปิดตาหมด เป็นบ้าทั้งหญิงทั้งชายทั้งสัตว์ทั้งบุคคล เรียนงานอันนี้ทำงานอันนี้ให้สำเร็จ ตีเหล็กแตกกระจายไปหมดแล้วไม่มีอะไรมาเป็นสิ่งที่ให้รักให้ชัง ให้เกลียดให้โกรธ ให้ยึดให้ถือมั่น พังลงหมดแล้วตีตีผิงไม่ต้องถามหาหนีพพาน พระพุทธเจ้าพระอรหันต์องค์ไหนไม่เคยได้ยินท่านถามหาหนีพพาน พังทลายสิ่งที่มันกัดกันนี้ออกแล้วก็ตีตีผิงเท่านั้นถึงเลย

นี่เราพูดถึงเรื่องวิตกวิจารณ์กับวัด เป็นแล้วเดี๋ยวนี้ เราอ่อนใจแล้วที่จะสอนพระนะ เวลานี้กำลังก็ไม่มีแล้วแหละที่จะสอนพระ แต่ก็ทำให้อ่อนใจเข้าไปอีกนะ ย้ำเข้าไปอีก เห็นพระติดดินไม่เข้าท่าเข้าทาง ภาวนาสอนทุกวี่ทุกวันตั้งแต่มาอยู่กับเรา จนกระทั่งจากเราไป ไม่สนใจกับภาวนาเลย บทเวลาไปสนใจมันไปติดไปดินกับไม้กับอิฐกับปูนกับหินกับทราย เหล็กหลาอะไร มันไปติดไปดินอยู่นั้น เห็นไหมกิเลสเก่งไหมฟังซิ พระกรรมฐานแท้ๆ สอนก็สอนกันเต็มเม็ดเต็มหน่วย เราก็ปฏิบัติมาอย่างนั้นเราสอนอย่างนั้นด้วย เวลาออกไปมันออกอย่างนี้จะทำยังไง จะไม่กุดไม่ตันยังงั้นศาสนา ศาสนาจะไม่มี

กองทัพใหญ่ที่สุดที่มันกำลังทำลายศาสนา ทำลายพระณเฑียรอยู่เวลานี้คืออะไร เริ่มต้นมาตั้งแต่หนังสือพิมพ์ ข่าวคราวเรื่องโลกเรื่องสงสาร พระพุทธเจ้าห้ามไม่ให้ยุ่ง มันก็มีมา วิทยุ ข่าวเรื่องโลกเรื่องสงสารควาโลกีย์ พระพุทธเจ้าก็ไม่ให้ยุ่ง ตัดออกหมด มันก็เอาชนเข้ามา แล้วเทวทัตโทรทัตน์ วิติโอ เอามาอีก ๆ จากนั้นก็โทรศัพท์มือถือติด ยามมัดติดคอ นี่ละกองทัพใหญ่มหาภัย ๕ กองทัพนี้ ขึ้นต้นก็เริ่มหนังสือพิมพ์ อันที่สองก็วิทยุ อันที่สามก็เทวทัตโทรทัตน์ อันที่สี่ก็วิติโอ อันที่ห้าก็โทรศัพท์มือถือ นี่ละมันทำลายวัดวาอารามทำลายพระณเฑียรอยู่ทุกวันนี้จะเป็นอะไรไป

เสือโคร่งเสือดาวที่ไหนมีมาทำลายพระณเฑียรเราไม่เห็น แต่อันนี้เคลื่อนตามวัดตามวาสนาที่ต่าง ๆ ไม่ว่าทางโลกทางธรรมมันทำลายได้ทั้งนั้นแหละคนมีกิเลสแล้ว ที่นี้พระเป็นฝ่ายที่มีขอบเขตเราก็ไปตำหนิฝ่ายพระซึ่งเป็นฝ่ายของเราเองต่างหากนะ โลก

จะไม่มีได้ยังงี้สิ่งเหล่านี้ ก็เลสมีอยู่ในหัวใจของทุกคนจะไม่มีได้หรือ มันเสียได้ด้วยกัน
ทั้งนั้นแหละ แต่พวกนั้นพวกไม่มีขอบเขตเหตุผลก็ไม่พูดถึงกันเท่านั้นเอง นี่ละกองทัพ
ใหญ่กองทัพมหากภัย เวลานี้กำลังทำลายวัดกระจายไปทั่วโลกได้

วัดใหญ่วัดหลวงแต่ก่อนเขาให้นามว่าเป็นวัดบัณฑิตนักปราชญ์ เดี่ยวนี้
กลายเป็นวัดอันธพาลเป็นวัดนักเลงโตไปแล้ว เพราะอันนี้เข้าทำลาย อันนี้ส่งเสริมให้
เป็นมันเป็นไปได้ หิริโอตตปปะความละอายต่อบาปต่อกรรมเรื่องอาบัติไม่มี เดี่ยวนี้เป็น
แล้ว ๒๕๐๐ ปีเท่านั้นเริ่มเป็นมาขนาดนี้แล้ว มันจะถึง ๕๐๐๐ หรือไม่หนาทำให้วัดก
วิจารณ์พระพุทธเจ้า

ทั้ง ๆ ที่มีความเชื่อความเลื่อมใสพระพุทธเจ้า หมิ่นหรือแสบหรือล่านเปอร์เซ็นต์
อยู่อย่างนั้นแหละ ว่าท่านวางศาสนาไว้ ๕๐๐๐ ปี คือหมด เรื่องจิตใจของโลกที่จะมีต่อ
บุญต่อบาปต่อศาสนา นี้ อย่างมากที่สุดขีดก็ไปถึงได้ ๕๐๐๐ ปี นอกนั้นไม่มีเหลือ ก็เลส
เอาไปกินหมด เราก็อกราบที่ท่านทำนายไว้ละ แต่ดูเดี๋ยวนี้รู้สึกมันรวดเร็วไปนี้ ยังไม่พอ
๕,๐๐๐ปีจะหมดแล้วนะศาสนาเวลานี้ มีแต่กองทัพกิเลสเข้าเหยียบย่ำทำลายโลกสงสาร
ศาสนาจะไม่มีแล้ว โห ถึง ๕๐๐๐ ปีใหม่ ๆ วัดกวิจารณ์ มันจะหมดเสียกลางทาง
๒๕๐๐ จะหมดแล้วนี้ นำวัดกวิจารณ์เอามาก

ความร้อนของคนนี่แหม ทุกหย่อมหญ้าเลย ก็เพราะกิเลสนั้นแหละพาให้ร้อน
กิเลสพาตีตวัดตีตวัดพาเหวตะยาน หวังนั้นหวังนี้ อยากนั้นอยากนี้ อะไร ๆ อยากหมด
ตาหูจมูกลิ้นกายสัมผัสสัมผัสไปถึงไหนอยากไปหมด ๆ ดิ้นไปหมด ๆ ทุกข์ไปหมด
เลยเป็นอย่างนั้น แล้วหาความสุขมาจากไหนโลก

เราจะไปหวังเอาความสุขความเจริญจากดินฟ้าอากาศฟ้าแดดดินลมเราอย่าไป
หวัง สิ่งนั้นเขามีมาตั้งเดิมตั้งแต่โลกตั้งที่แรกนั้นละ กับไหนก็ลืบได้ก็ไม่ว่า มันมีอยู่ที่
หัวใจต่างหากความสุขความทุกข์ ถ้าแก่นี้ไม่ได้แล้วไม่มีทาง จะไปอยู่โลกไหนก็ไปอยู่
เถอะ ถ้างั้นก็เลสกับใจนี้ไม่ให้เบาบางลงไปพอสงบตัวอยู่ได้แล้ว ไปที่ไหนไปขึ้นจรวด
ดาวเทียมก็ไปเผาเจ้าของอยู่โน้นที่จรวดดาวเทียมนั้น

นี่เราพูดถึงเรื่องเราวัดกวิจารณ์ถึงเรื่องศาสนาเวลานี้ สิ่งที่เราร้ายทั้งหลายที่ตีบ
คลานเข้ามาในทุกทิศทุกทาง มองไม่เห็นนะ ออกมาทุกแบบทุกฉบับ

เมื่อเร็ว ๆ นี้พระก็มาปรึกษาหารือแล้วมาขอเงินด้วย ปรึกษาหารือแล้วถ้าหากว่า
เราเห็นด้วยก็จะขอเงินเรา แต่ตอนนั้นยังไม่ขอ รอไว้ก่อน จะทำบุญเลี้ยงพระแก่ (ว่า
งั้น) พระแก่ไม่มีใครเหลียวแล ขาดคนเหลียวแล ช่วยตัวเองไม่ได้ อยากทำมูลนิธิไว้

สำหรับพระแก้ว มาปรึกษาครูบาอาจารย์จะเห็นว่ายังไง แล้วเงินก็ไม่มี ขึ้นแล้วเรื่องเงินก็ไม่มี พอพูดออกมานั้นปั๊บ ถึงมีก็ไม่ให้ตอบทันทีเลย มันถึงจุดที่จะตอบแล้วตรงนั้น ถึงมีก็ไม่ให้ผมไม่ส่งเสริม

พระพุทธเจ้ามีมุลินิธิที่ไหน พระอรหันต์ท่านเป็นสรณะของพวกเราท่านมีมุลินิธิที่ไหน ทำไม่ถึงเก่งกว่าครูนัก ไม่มีใครอุปถัมภ์ดูแล ตายด้วยลำพังตนเองอัตโนมัตติ หรือ อุตตา หิ อุตตโน นาโถ ตนเองเป็นที่พึ่งของตน ตายด้วยตนเองนั้นมันเลิศมันประเสริฐ ตายไม่ได้เหอ ทำไม่จึงต้องไปหาทำมุลินิธิธะ ต่อไปนี้มุลินิธิจะเต็มบ้านเต็มเมือง มือจะล้วงเข้าไปในบาตรไม่ได้นะ มุลินิธิจะตีข้อมือเอา มุลินิธิเป็นใหญ่กว่าแล้วเวลานี้ ว่าอย่างนี้แหละ

บอกเราไม่เห็นด้วยและไม่ให้ด้วย บอกตรงๆ เลย เอ้า มันจะตายจริงๆ เพราะการปฏิบัติปฏิบัติชอบนี้ไม่มีใครเหลียวแลให้เห็นเสียทีเถอะน่า เดียวนี้ไม่เห็น เห็นแต่ความอ่อนแอของพระเต็มบ้านเต็มเมือง เห็นเต็มไปหมดอย่างนี้ละ ความช่วยตัวเองด้วยการประพฤติปฏิบัติ ตายลงไปแล้วเหมือนหนูตัวหนึ่งตายให้มันเห็นวะ เราว่าอย่างนี้

นี่ก็ไม่ต้องการอยากจะตายเคลื่อนกล่นวุ่นวายอย่างนี้ละ อยากตายแบบหนูตัวเดียว มันจะตายไม่ได้นะแบบนั้น พูดถึงขั้นจะพูดออกมาหาเจ้าของเสีย นี่อาจหาญมาก บอกตรง ๆ บอกว่ามาก สุดมากสุดหัวใจ ไม่มีสะทกสะท้านเรื่องความเป็นความตาย มาเมื่อไรมาเราเรียนจบแล้ว บอกตรง ๆ อย่างนี้เลย ความเป็นก็เป็นอยู่ ธาตุชั้นธัมมทรงตัวอยู่ ตายก็ธาตุชั้นธัมมสลายตัวลงไปหาธาตุเดิมของมันเท่านั้น ธรรมชาติที่เหนือกว่านั้นอยู่แล้ว ทรงไว้แล้วนี้ บกพร่องอันไหน ให้มันเป็นอย่างนั้นซี เป็นเมื่อไรตายเมื่อไรมีปัญหาอะไร เดียวนี้เอะอะมุลินิธิ ๆ พวกบ้ามุลินิธิ เราว่าอย่างนี้แหละ เราไม่เห็นด้วย

วัดนี้เขามาขอตั้งมุลินิธิน้อยเมื่อไรหากไม่คุณนะ เขามาขอตั้งมุลินิธิ จะตั้งขึ้นโน้นทางมหามกุฏ วัดบวรฯ ตั้งมุลินิธิไว้เอาดอกผลมาเลี้ยงพระในวัด อย่ามาตั้งนะ พระหากินไม่ได้ให้มันตายเสีย เราว่าอย่างนี้เลย เราหากินไม่ได้เราก็ยอมตายเลย อย่ามาตั้งให้มันยุ่งนะ ไม่ตั้งจริง ๆ ใครมาผ่านเราตัดปี่ะที่เดียวเลย นี่ดูว่าเขาขโมยตั้งก็มีนะ อยู่กรุงเทพฯ วัดบวรฯ มหามกุฏฯ เขาบอกผลรายได้มาเราถึงรู้ อ้อ นี่เขาขโมยตั้งแล้วนี่ เขาเอาดอกผลออกมาบอกเรา เราบอกว่ามอบคืนต้นมุลินิธินั่น

เราไม่เคยรับสักสตางค์ละ ส่งมาเท่าไรเราก็ส่งกลับคืน ๆ ให้เขาไปมอบนั้น แล้วพวกจะตายด้วยมุลินิธิให้ได้กินกัน เราไม่หวังกินละกับมุลินิธิธะนี้ นี่เราจะหวังกินกับ

พวกนี้ นี่มูลนิธิใหญ่ของเราที่นั่งเต็มศาลานี้ นี่มูลนิธิใหญ่ จะไปหวังอะไรกับมูลนิธินี้แะ
นั่น เราเอามูลนิธิเหล่านี้มาเป็นชีวิตของเราเป็นประจำอยู่แล้ว เข้าใจหรือเปล่าล่ะพวก
มูลนิธินี้ล่ะ

เอาละพอ